

Neh; 9:32-37.

Vannak olyan témák, amelytől egyes emberek harapóssá válnak, ha a prédikációban előkerülnek. Házassági szerepek. Bibliai családmódel. Engedelmisség. Takarékos gazdálkodás. Adakozás, meg ilyenek. Megfigyelésem szerint azonban ezeket is felülmúlja a pulzusszám emelésben a közélet. A politika. Pedig a szerető Isten ezekről a dolgokról is szól, mert nem akarja, hogy ezeken a kényes területeken eltévedjen az életünk. S ha téged ezek közül valamelyik téma zavar, az rólad szól. Valószínű, hogy azon a zavaró területen valami zavar, sérülés, megoldatlanság van az életedben. Érdemes ezen becsületesen, imádságosan, alázattal és csendesen eltöprengeni. Mert Isten a te javadra szól a kényes témákról is.

A kérdés csak az, hogy te megengeded-e Istennek, hogy szóljon. Engeded-e, hogy az ige fénye rávetődjön a te pl. a politikával kapcsolatos gondolataidra? Mered-e a gondolataidat Isten fényében is megnézni? S ha nem, vajon miért nem akarsz ezekhez a gondolataidhoz közel engedni Isten igéjét?

A felolvasott igében Nehémiás és a nép engedte, hogy Isten igéje átvilágítsa az életüket. A magánéletüket és a közéletüket is. Pedig lett volna okuk félni. Mert el kell mondani őszintén azt is, hogy az embernek van oka félni attól, hogy Isten igéje tükröt tart elé. Ugyanis az ige fényében látni magunkat érzelmileg erősen megmozgató lehet. Megmozgatta őket is. Amikor felolvasták a törvénykönyvet a nép füle hallatára, sokan sírtak. Az igével való találkozás erősen hat az érzelmeinkre, és akár félelmetes is lehet. Az ember fél, mert az ige lehet, hogy változtatásra biztatja, és a változás mindig kockázatos lépés. De fájdalmas is lehet az igével találkozni. Akár dühítő is. *Emlékszem olyan esetre, amikor egy férfi egy evangelizációs hétvégének már az első estéjén úgy megharagudott az ige hirdetőre, hogy két napig nem is állt szóba vele. Így védte magát azzal a felismeréssel szemben, hogy bizony voltak az életének elrontott dolgai.* Az igével való találkozás fájdalmas érzéseket kelthet. Meglehet, hogy az ige fényében meglátva bűneinket eluralkodik rajtunk a szégyen. Az is lehet, hogy nagy feszültséget kelt bennem az ige, mert pl. szeretem a szüleimet, de el kell ítélnem valamely cselekedetüket. Hihetetlen nehéz kimondani, hogy rosszul csinált valamit az, akit egyébként szeretek. Az ilyen helyzetben szinte kutyaszorítóban érezhetjük magunkat. Ez nem egy jó helyzet. Ugyanezt átélhetjük népünkkel kapcsolatban is. De persze azt is, hogy esetleg azokról kell újrafogalmazni a véleményemet, akik a „*bűnös nemzet*” fogalmát verték a fejembe. Nehéz. S mindeközben, hogy az ige elhibázott dolgainkra világít rá, csak úgy lehet nem összeroppanni, hanem egészségessé válni, ha képes vagyok a szégyent bűnbánattá alakítani. Mert a szégyen alatt összeroppannék, a bűnbánat viszont a bűnbocsánat felszabadító érzéséhez vezet el. Persze ez csak úgy lehetséges, ha ismerem jól a bűnbocsánatot adni kész és képes, szerető Istent. Ha nem bírok benne eléggé, akkor nem merem elé vinni a dolgaimat, mert félek a megsemmisítő megszégyenüléstől.

Nehémiás és a nép viszont ismerte Istent, és bíztak az Istenben. Ezért merték imádságban őszintén elé vinni népüknek a dolgait. Ezért volt bátorságuk népük múltjáról úgy beszélni, hogy nem tagadták le a nép bűneit, nem is mentegetőztek, nem is magyarázkodtak. Pedig nyilván szerették népüket, és tisztelték saját felmenőiket. Mégis ki tudták mondani férfiasan: *Hitszegők voltunk. Őseink nem teljesítették törvényedet, nem figyeltek parancsaidra, noha te intetted őket. De ők mégsem szolgáltak téged, és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből.* Ezt látják meg a múltjukban, amikor Isten törvényének fényébe helyezik történelmüket. Nem egy szép látvány, de nagyon fontos, hogy látják, és ki merik mondani. És látnak még valamit a múltban. Látják Istent is, aki végig ott volt velük, aki hüen bánt velük, aki sok jóval ajándékozta meg őket, és aki időről-időre óvó célzattal figyelmeztette őket vétkeikre, és hívta őket az élet útjára való megtérésre. A nép pedig most tud a bűnvallás mellett bizonyosságot tenni Isten múltban is már megtapasztalt kegyelméről és jóságáról. S miután Isten fényében tudták értelmezni múltjukat, ezt követően értelmezheték megfelelően jelenüket is. *Most mi szolgálunk azon a földön, amelyet őseinknek adtál. Munkánk gyümölcse azokat gazdagítja, akiket felénk helyeztél vétkeink miatt.* Nagyon reálisan látják a dolgokat. Számukra nyilván egy fontos érték, hogy visszatérhettek őseik földjére, és ezért nyilván hálásak is Istennek. Ugyanakkor fájdalmas és megalázó dolog, hogy pogányok szolgálóként élnek őseik földjén. És mindezt kertelés és átfestés nélkül tudják kimondani. Szolgátságukat nem nevezik felszabadulásnak. Még akkor sem, ha a száműzetésből hazatérhettek. De nem kezdenek el hözöngeni sem. Nem kiabálnak az utcán, hogy perzsa király takarodj. És nem szüntetik be az adófizetést, és nem láznak fel a perzsa uralom ellen. Mert Isten fényében a realitást látja az ember. És a realitás nem csupán az, hogy ők kevesen vannak, a perzsák meg sokan. Hanem látják azt is, hogy nem a perzsák akaratából van ez így, hanem Isten jogos ítélete van rajtunk. Épp ezért nem a perzsák ellen kell harcolnunk, és nem is az Isten ellen, hanem a saját bűneink ellen. Mert a bűneink tartanak fogságban minket, mint nemzetet.

Nehémiásék Isten fényében, az ige tükrének segítségével meglátták a realitást, és megtalálták az élet és megmaradás útját. És ez az út nem a forradalom útja, hanem az imádság forradalma. Mert ez az imádság, amelyet a felolvasott igében közösen elmondanak, forradalmi változásokhoz vezet. Nem csak abban, hogy az imán keresztül kapnak alázatot és erőt pillanatnyi helyzetük elfogadásához, hanem abban is, hogy kapnak erőt ahhoz, hogy megváltoztassák az életüket úgy, hogy Isten áldását megkaphassák, és ezáltal élhessenek. Túlélhessék az öröknek tűnő, de valójában múlandó rezsimeket. Mik voltak az életükben az imádságot követő forradalmi változások? Úgy neveznénk az egyiket ma, hogy vasárnapi zárva tartás. Igaz, ők az Ószövetség szellemében szombatoként zárták be Jeruzsálem kapuit, és tiltották ki a szent napról a kereskedelmet. Aztán forradalmi változás a magánélet megtisztítása. Ezentúl egész családok fogják tisztelni az Urat. Aztán eltökélték magukat arra, hogy befizetik Isten szolgálatára valamennyien jövedelmük tizedét. És a forradalmi változások sorának még ezzel sem volt vége, mert forradalmi radikalizmussal döntöttek az adóságok hétévenkénti elengedése mellett, a hetedik év pihenő évvé nyilvánításáról, Jeruzsálem betelepítéséről, és még néhány kisebb horderejű gazdasági dolgról. S nem utolsó sorban arról, hogy Isten házát nem fogják elhanyagolni. Ez gondolom azt is jelentette, hogy a szükséges renoválásokra mindig összeadják a pénzt, meg

azt is, hogy szorgalmasan részt vesznek a templomi istentiszteletben. Valóban forradalmi változások. Imádságos forradalom. S nézzük, mi lett ennek az eredménye!

1. Nem halt meg senki e forradalomban. Senkit se húztak lámpavasra, sőt még börtönbe se került senki. Nem volt erre szükség. 2. Isten nem vette le róluk a szolgaság terhét, továbbra is adózniuk kellett, hol a perzsáknak, hol másoknak, s végül a rómaiaknak. A tartósan független Izráel államra még bő 2000 évet kellett várni. 3. Viszont e nép túlélte ezt a két és félezer évet, mert Isten megtartotta. Más népek, akik önállóak, sőt uralkodók és nagy létszámúak voltak, azóta már rég eltűntek. E nép viszont megmaradt, mert végre tudta hajtani, az imádság forradalmát. Imával változtatta meg forradalmian a saját életstílusát, Istenhez és a körülményekhez való kapcsolatát. És: 4. ez az imádságos forradalom készítette elő azt a lelki közeget, melyben megszülethetett Jézus, a világ megváltására, s mely közegből mi főleg azt szoktuk figyelembe venni, amely része Jézussal szemben elutasító volt, de mely közegben tízezrek voltak, akik Jézus lelki királyságának a követőivé lettek. (Lásd; első jeruzsálemi gyülekezet.) Tehát ez az imádságos forradalom készítette elő azt az eseményt, mely által Isten áldása kiáradt máig hatóan az egész világra. Ez történt, mert volt egy nép, Nehémiás és maroknyi népe, amely mert imádságos lélekkel szembenézni múltjával és jelenével Isten fényében. És az ima által kapott alázatot külső körülményei elfogadásához, és erőt önmaga radikális megszenteléséhez, a bűneikkel szembeni forradalmi harchoz.

Mi magyarok, meg kell vallanunk, nem az efféle forradalmakban szoktunk jeleskedni. Nekünk sokszor nem volt erőnk őszintén szembenézni a múltunkkal, őseink és a magunk bűneivel. Nem volt erőnk kimondani, amit Kölcsey egyébként kimond: hogy Isten jót tett velünk, „*általad nyert szép hazát*” népünk, Isten által virágoztunk fel, Isten adta az ért kalászt, Isten csepegtette a nektárt Tokaj szőlővesszején, és Isten adta a győzelmeket nekünk, „*de bűneink miatt gyúlt harag*” Istenben, és ami rossz történt velünk, azt szín tisztán magunknak köszönhattuk. Kölcsey kimondja ezt. De mi inkább arról szoktunk beszélni, hogy milyen rossz sorunk volt, és van, és milyen igazságtalanul elbántak velünk. És haragszunk a szomszédos népekre, meg a nagyhatalmakra is, meg kb. mindenkire, csak éppen azzal nem nézünk szembe, hogy hol van Isten ebben a történetben. Vajon nem neki kellett volna-e igazabb lélekkel szolgálni? S talán akkor kevesebb okunk lett volna forrongani, mert minden alakulhatott volna másként. Nem kicsit, nagyon. De ha lettek is volna nehézségek, talán több erőnk lett volna túrni. Időnként talán hasznos lett volna túrni, mert a fegyveres forradalmak nekünk halottakon és még több szenvedésen kívül mást nem nagyon hoztak. Mert ritkán sikerült felmérnünk reálisan az erőnket és a körülményeinket. S ha voltak történelmünkben valóban túrhetetlen időszakok, mert egy percig se gondolom azt, hogy az ötvenes évek tomboló gonoszságát szó nélkül kellett volna túrni, Isten fényében talán meg lehetett volna látni, hogy nem a tankok elé kell vonulni, hanem a templomokba. Tömegesen, kitartóan, imádságos szívvel, hitvalló szájjal. Vasárnapról vasárnapra, és esetleg reggelenként vagy esténként is még egy-egy imafélőrára. Mert a mi kezünkbe nem géppuskák illenek, hanem Bibliák. S a mi szánkba nem hözöngő rigmusok, hanem imádság és áldás. Mert ezek a mi fegyvereink, amint az Újszövetségből jól tudhatjuk: igazságszeretet, megigazulás, békesség, evangélium hirdetés, üdvösség, hit és a Lélek általi imádság. Ezek a fegyverek kioltják a gonosznak minden tüzes nyilát. Ezeket a fegyvereket kaptuk mi a magunk forradalmának, imádságos forradalmunknak a végrehajtásához. S ha ezeket használjuk, halottak akkor is lehetnek, mert mindig vannak keresztyén mártírok, mert a gonosz nem válogat eszközökben és nagyon brutális tud lenni. Mindazáltal mégis megtapasztaljuk, hogy Isten győzelmet ad. Földit is, és mennyeit is. Olyan fényes győzelmet, amelyet a világ, a fegyverek, az öldöklés és a gonosz nem adhat.

Én ma, a forradalom ünnepén, erre az imádságos forradalomra, életünk radikális Istennek szentelésére hívom meg mindazokat, akik aggódnak nemzetünkért, akik szeretik országunkat, és akik szeretik az Urat. Ámen.

1. Magánéleti vagy közéleti témáról szól a felolvasott ige? Nehémiás pap volt vagy politikus?
 2. A nép bűnbánati imájában, amikor történelmére visszanéz, milyen arányban beszél a történelmükben felbukkanó nagyhatalmak bűneiről és a saját felelősségükről?
 3. Hibáztatják-e a nép sorsának rosszra fordulásáért Istent? Hogyan beszélnek ebben az imában Istenről?
 4. Fel akar-e lázadni a nép pillanatnyi sorsa, szolgasága ellen? Mire készül, mire szövetkezik a nép? (10. részben érdemes előre kikeresni a választ.)
- a) A Biblia az élet MINDEN területéről szól. De vannak-e olyan témák, amelyek mégis zavarnak téged, ha előjönnek egy prédikációban? Ha igen, vajon miért?
 - b) Ha előjön egy olyan téma, ami téged valamiért zavar, mit teszel? Elcsendesedve imádkozol, becsületesen utánakeresel a Bibliában, Kálvinnál és más keresztyén tekintélyek írásaiban, megkéred a lelkészt vagy valamely tapasztalt lelki vezetőt, hogy segítsen neked tisztán látni az adott kérdésben, vagy morogsz, zsörtölödsz, keresel embereket, akiket szintén zavar, vagy valami mást teszel?
 - c) Nehezedre esik kimondani, ha valamiben vétkeztél te, vagy vétkezett valaki, akit szeretsz? Nehéz számodra elfogadni, hogy a bűnbocsánat felszabadulásához a bűnbánaton és bűnvalláson keresztül vezet az út? Tapasztaltad már, hogy a bűnbánat munkálta alázat, milyen áldásokhoz vezet? Mit gondolsz erről?
 - d) Az imádság és a megszentelt élet a legjobb fegyver népünk sorsának a jó útra való fordításához? Alkalmazod ezt a „fegyvert”? Milyen gyakran szoktál népünk felemelkedésért, megtéréséért és megszentelődéséért imádkozni? S milyen gyakran szoktál népünk vezetőiért imádkozni, hogy a kísértéseknek ellenállva és Istentől nyert bölcsességgel tudják vezetni népünket?

e) Imádságokban ne feledkezzetek el országunkról és népünkről!